

[Knud Østergaard.]

der om Europas forsvar, og vi oplever opfordringer fra USA til de europæiske lande om at øge vore forsvarsbudgetter og øge vores styrketal, men på de ulige datoer holder man også sammen med USA i Europas sikkerheds navn drøftelser om troppereduktioner; og er der noget at sige til, at befolkningerne bliver usikre, bliver fاملende, at de ikke forstår os? Sammenknytningen af sikkerhedskonferencen og konferencen om troppereduktioner gør nok i befolkningen denne usikkerhed endnu større. Gennem amerikanernes tilbøjelighed til at trække sig tilbage skabes der europæisk ligegyldighed, og denne ligegyldighed forstærker igen isolationismen på den anden side af Atlanterhavet. Mon ikke det er på tide, at vi tager os i agt? Mon ikke det er på sin plads, at præsident Nixon gennem Henry Kissinger er kommet med sit udspil?

Jeg er ganske enig med vor Washington-ambassades bedømmelse af talen, når man siger, at den er af overordentlig vigtig karakter. Udenrigsministeren var noget mere afdæmpet i sin bedømmelse, men det er måske en temperamentssag. I hvert fald mener jeg, det er meget væsentligt, at man betragter fra de folks side, der er nærmest og er på stedet, dette som noget overordentlig vigtigt. De medlemmer af dette ting, der i særlig grad ynder at omtale New York Times som det sande talerør for det sande Amerika, bør notere, at dette blad sammenligner talen med den tale om USA's forhold til Europa, som daværende udenrigsminister George Marshall holdt på Harvard universitet i 1947.

Jo, 1973 bliver Europas år: i Helsingfors, i Wien, i Genève, i Strasbourg, i Bruxelles og også her i København, når NATO-ministre mødes, og når EF-ministre mødes. Det bliver europæisk under GATT-forhandlingerne og under OECD-forhandlingerne og europæisk, når præsident Nixon efter utallige forberedelser og efter utallige aftaler på slutningen af året foretager sin Europarejse.

Efter det konservative folkepartis opfattelse vil et gunstigt resultat af alle de forhandlinger, vi nu går i gang med, have mindst lige så stor betydning for Danmark som det ja til EF, befolkningen gav ved afstemningen den 2. oktober i fjor. Jeg vil

gerne høre, om ikke udenrigsministeren har den samme opfattelse.

Når man giver udtryk for en så stærk opfattelse, som jeg gør ved denne sætning, om betydningen af de forhandlinger, som forestår, er det også naturligt, at man spørger udenrigsministeren: er vi velforberedt til disse forhandlinger? Jeg erindrer, da jeg i 1967 var delegeret til De Forenede Nationer, hvordan man i missionen i New York planlagde vores overtagelse af formandskabet i sikkerhedsrådet. Jeg så, hvor fremragende den danske mission forberedte sig til denne særdeles vigtige og krævende og ansvarsfulde opgave, hvordan man fra udenrigsminister over ambassadør og til den laveste funktionær i ambassaden søgte at vinde viden om det arbejde, som man skulle gå ind til, hvordan man kontaktede de lande, som vi sad med i sikkerhedsrådet, på sekretær- og ambassaderåds- og ambassadørplan, hvordan man forberedte sig ved at gennemgå hele proceduren og teksterne og fortillfælde. Så fik vi formandspladsen, og enhver vil vel erindre, at vi kom godt fra denne formandsplads, at vi netop, på grund af det mellemøstlige problem, på grund af Cypernproblemet, sad i denne stol, da verden var i en krise, og hvor vi havde vore dygtige folk med deres baggrund at takke for, at det gik for os så godt, som det gik. Sådan har jeg opfattet megen udenrigspolitik og meget internationalt samarbejde: at det, det drejede sig om, er at forberede sig, at kontakte sine kolleger, at være med, også inden beslutningen træffes.

De af dette høje ting, som har været i Bruxelles forud for EF-afstemningen, har haft den største tillid til den ambassade, der førte forhandlingerne under vores optagelse i EF; også dér var gjort et grundigt forarbejde.

Jeg må måske have lov til at sige, at personlig nærer jeg den frygt, at det var det, som ikke var tilfældet under landbrugsforhandlingerne for nylig. Jeg skal ikke tale mere om det, men bare gå videre og sige: er vi forberedt til det, som vi nu går ind i? Er regeringen forberedt? Er embedsmændene forberedt?

Vi har mærket os udenrigsøkonomiministerens rejse til USA i næste uge, og så vidt jeg har forstået, vil også forsvarsmini-